

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 202.

Anden Sæssion.

68de Møde.

Mandagen den 27de Januar.

(Fortf.)

Indenrigsministeren (fortsat): Og om der ikke maaskee kunde være Anledning til at søge at betrygge dem Udgangen til at faae fuldstandig Godtgjørelse paa en mere omhyggelig Maade, end her, gjennem en Landvæsencommissions Kjendelse, afgiven paa samme Maade, som Landvæsencomissionen i andre lignende Sager afgiver sin Kjendelse, det kunde vistnok fortjene nyere Overveelse. At iøvrigt Expropriation kan anvendes efter Principet i den gjældende Forordning om Blands Afledning, er vist ikke tvivlsomt; det strider ikke mod Principerne i hele Loven; thi det er gennemført i det 3die Afsnit om nye Vandledninger. Der er det antaget, at en Mand kan forlange et nyt Anlæg gjort, og da komme Expropriationsbestemmelserne til Anvendelse. Men jeg nægter ikke, at i Bestemmelserne med Hensyn til Vedligeholdelse af ældre Anlæg er denne Grundsatning ikke saaledes gennemført, men i Anordningen i sin Heelhed findes den.

Ordføreren: Jeg kan med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det skulde være rigtig at udsætte denne Sag indtil videre, ialtsald til Betænkninger igjen kunne indhentes fra Amtsrådene, aldeles henholde mig til den ærede Indenrigsminister og den 2den ærede Landstingsmand for 2den Kreds (Thalbiter). Jeg troer virkelig, at det vilde være en Samvittighedsag, naar man dog er enig i at erkjende — og det ere vistnok alle Thingets Medlemmer — at Agerdyrkningen er Danmarks Hovedindtægtskilde, og at en hensigtsmæssig og fornuftig Vandafledning er en Betingelse for en god Agerdyrkning, og at man maa have Betænkelse ved at stemme mod, at

denne Sag nyder videre Fremme. Den ærede 5te Landstingsmand for 9de Kreds (Krarup), som har stillet Ændringsforslag til Udvalgets Forslag, har til Støtte for sit første Ændringsforslag paaberaabt sig Exempler fra et enkelt Tilfælde; men jeg troer, det vil være nødvendigt at holde sig til det Almindelige, og det har Udvalget gjort. Jeg skal forresten ikke videre indlade mig paa det Spørgsmaal, om Thinget vil gaae ind paa at udvide Forslaget til endog at angaae Nedlæggelse af Møller, eller om man alene bør holde sig til Forandring i Møllerne. Jeg troer virkelig, det er en Sag, som ikke kan afgjøres, uden efter Enhvers personlige individuelle Skjøn. Jeg skal blot tillade mig at yttre, at det forekommer mig, at man i Almindelighed maa være enig i, at en Eier vil have mindre for at gjøre en Forandring i Anlægget, end for aldeles at nedlægge det og flytte bort fra Stedet. Jeg kan ikke Andet end fremdeles udtale mig mod Ændringsforslaget til § 4 under Nr. 2; thi det forekommer mig virkelig at være, om jeg saa maa sige, overflødig, og at kunne blive til Skade; thi, isald Eieren af en Vandmølle og Landvæsencomissionen ere enige om, at Eieren vil underkaste sig deres Kjendelse, behøves jo ikke denne Kjendelse; thi saa maa han jo kunne blive enig med Commissionen uden Kjendelse; naar den siger til ham: det, vi nu ere enige om, vil ogsaa blive vor Kjendelse, kan jeg ikke tænke mig en eneste Grund til, at man skulde behøve en Kjendelse, og Ændringsforslaget forekommer mig desuden, som jeg allerede har tilladt mig at anføre, at modarbejde Lovens Hensigt i det Hele; thi saa vilde Eieren, naar han var underkastet Commissionens Kjendelse med Hensyn til Godtgjørelsen, slet ikke indlade sig paa Sagen, men blot erklære, at han under ingen